

תת"ע 7589/08/15 - מדינת ישראל נגד מור בוריס מור בוריס

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 7589-08-15 מדינת ישראל נ' מור בוריס
תיק חיצוני: 30151088975

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מור בוריס מור בוריס

הכרעת דין

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה מיום 18.6.15 של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

העבירה [NGCS1] היא מסוג ברירת משפט והנאשם הגיש בקשה להישפט, אשר בעקבותיה הוגש נגדו כתב אישום לבית המשפט.

ביום 11.2.16, בדיון ההקראה שהתקיים בתיק, כפר הנאשם במיוחס לו.

הנאשם הודה שנהג ברכב והשתמש בטלפון, אך טען כי השימוש נעשה באמצעות דיבורית. עוד טען כי נשען עם ראשו על היד כשמרפק שמאל נשען על הדלת.

בשל כפירת הנאשם במיוחס לו נשמעו ביום 6.4.16 הראיות בתיק.

מטעם המאשימה העיד השוטר אהוד לוי אשר ערך את דו"ח הפעולה (ת/1).

מטעם ההגנה, העיד הנאשם אשר בחר להעיד להגנתו.

ב"כ המאשימה ביקשה בסיכומיה להרשיע את הנאשם ולהעדיף את עדותו של השוטר על פני עדות הנאשם. לדבריה השוטר הבחין בנאשם מבצע את העבירה, ללא כל הפרעות.

הנאשם ביקש בסיכומיו לזכותו, זאת בשל ריבוי סימני השאלה שעלו לדבריו מעדות השוטר.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את העדויות והראיות ועיינתי בפרוטוקול הדיון, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם החזיק בידו בטלפון, כמיוחס לו בכתב האישום.

מעדיפה אני את עדותו של השוטר שהעיד באופן מפורש כי הבחין בנאשם מבצע את העבירה, תוך נסיעה במקביל ומצד שמאל לרכב הנאשם, על פני עדותו של הנאשם.

עדות השוטר היתה אמינה, ללא סתירות ונרשמה בזמן אמת. לעומת זאת התרשמתי כי הנאשם לא זוכר ממש את האירוע, ואף לא זוכר את תגובתו לאירוע: " אני אומר לך שאני לא זוכר ששאלת אותי" ... "עבר זמן מאז".

השוטר העיד כי הטלפון של הנאשם הוא "טלפון גדול, כהה, אין אפשרות לפספס".

השוטר רשם בדוח (1/ת) כי הבחין בנאשם אוזן בטלפון ביד שמאל כשהיד צמודה לאוזן שמאל, כשהוא במקביל אליו, ואין כל הפרעות ביניהם: שעת בוקר, מזג אויר בהיר, חלונות שקופים. על עדותו זו חזר בבית המשפט.

השוטר ערך את הדוח בזמן אמת.

השוטר העיד כי אחרי שעצר את הנאשם, שאל אותו מה יש לו להגיד, רשם את תגובתו של הנאשם והקריא לו אותה. תגובתו היתה: "אני שמתי את הטלפון במתקן". השוטר העיד כי הנאשם הבין את מהלך הדברים, השוטר לא רשם בדוח שהנאשם אינו קורא עברית משום שלדבריו הנאשם לא ציין זאת בפניו.

הנאשם העיד שעלה לארץ בשנת 1990, מבין טוב עברית, אבל לא קורא וכותב בעברית. אישר שהבין את דברי השוטר, אך לא הסכים עם דבריו. לעדותו, בעת האירוע מיד אמר לשוטר שלא דיבר בטלפון.

הנאשם ציין כי אינו זוכר כל כך את האירוע (עמ' 4 ש' 13 לפרוטוקול), אך טען כי כשהוא מגיב על דוחות, הוא רושם את תגובתו בכתב יד, ומשכך, שלל למעשה את התגובה שנרשמה מפיו.

בעניין זה מקבלת אני את דברי השוטר לפיהם כיוון שעסקין בדוח ממוחשב, לא ניתנת לנאשם אפשרות לכתוב את תגובתו בכתב יד, אלא התגובה מוקלדת לדוח, והנאשם לא חותם על הדוח עצמו, אלא על טופס נפרד שמאשר קבלת הדוח.

הנאשם העיד כי מיד אחרי קבלת הדו"ח צילם בטלפון תמונה ובה רואים את המתקן של הטלפון המודבק לחלון. הנאשם לא שמר את התמונה ולא הציגה לבית המשפט.

באשר למחלוקת שנפלה בעניין סוג הרכב, השוטר ציין כי פרטי הרכב נרשמו אוטומטית ברגע שהזין את מספר הרכב, וכי על פי הנתונים שעלו מהתוכנה רכבו של הנאשם מוגדר כרכב פרטי 4 דלתות. בעדותו בבית המשפט העיד השוטר כי מותר להסיע ברכב 5 נוסעים. הנאשם טען כי הרכב אינו פרטי, אלא ג'יפ, 5 דלתות, 7 מקומות ישיבה.

הנאשם מצידו לא הציג לבית המשפט תמונה של הרכב, או את רשיון הרכב שממנו ניתן ללמוד כי הרכב אינו מוגדר פרטי, או בעל 4 דלתות, כמו גם מספר הנוסעים המותר ברכב.

שאלת סוג הרכב עלתה על הפרק בשל טענת הנאשם להפרשי גבהים בין רכבו לבין הניידת אשר הפריעו לטענתו לשוטט לראות את העבירה.

לא מצאתי כי יש בידי די נתונים כדי לקבוע את סוג הרכב, מספר הדלתות ומספר הנוסעים, כמו גם הפרשי הגבהים ביחס לכלי הרכב.

עם זאת, אפילו אניח לטובת הנאשם כי יש הפרשי גבהים בין רכבו לבין הניידת, לא מצאתי ולא הוכח בפני כי יש בכך לשלול את דברי השוטט כי הבחין בוודאות בטלפון בידו של הנאשם.

מקבלת אני את עדותו של השוטט כי הבחין בנאשם כשרכבו מקביל לרכב הנאשם, כשהמרחק בין כלי הרכב הוא כ-1-2 מ'.

לא מצאתי ממש בטענת הנאשם כי הארוע היה בסיבוב, אחרי הרמזור, וכי "בסיבוב הרכבים מתרחקים ולא נהיים קרובים יותר".

רוחב הנתונים אינו משתנה בסיבוב, כמו גם המרחק בין הנתונים. לפיכך כל עוד השוטט נסע בנתיב שמשמאל לנתיב שבו נסע הנאשם המרחק ביניהם היה קבוע, בין אם הכביש היה ישר ובין אם לאחר פניה.

זאת ועוד, מתמיה מדוע הנאשם בחר, לפי גרסתו הוא, לבצע "סיבוב", בעודו אוחז בהגה ביד אחת.

למעשה, הנאשם בעדותו מאשר כי יד שמאל היתה צמודה לאוזן שמאל ומחזק בכך את העובדה כי השוטט אכן הבחין בו.

המחלוקת מצטמצמת לשאלה האם יד שמאל שהיתה צמודה לאוזן שמאל, אחזה בטלפון, אם לאו.

כאמור לעיל, בשים לב שהשוטט הבחין בנאשם בנוסעו במקביל אליו, כשהמרחק בין כלי הרכב הינו 1-2 מ', ובשים לב שהטלפון של הנאשם הוא טלפון גדול וכהה ש"לא ניתן לפספס", אני מעדיפה את עדות השוטט לפיה הנאשם אכן החזיק בטלפון בידו.

סיכומי של דבר:

לאחר ששמעתי את העדויות, הנני נותנת אמון מלא בגרסת עד התביעה, עדותו הייתה עקבית, וברורה. לא נמצאו בעדותו סתירות ואני מקבלת אותה כמהימנה.

עדותו של עד התביעה מתייחסת לכל עובדות כתב האישום הטעונות הוכחה.

חיזוקים לעובדות אלו אף מצאתי בדברי הנאשם, אשר אישר כי הצמיד את יד שמאל לאוזן שמאל (נשען על ידו) ואף ציין כי לא זוכר כל כך את האירוע.

די בראיות התביעה כפי שהוצגו בפניי, עדותו של עד התביעה, הודעת תשלום הקנס (ת/1) והחיזוקים אותם מצאתי

בעדות הנאשם בכדי לקבוע כי הנאשם, עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

בעד תביעה יחיד עסקינן. מודעת אני לעובדה כי בבואו של ביהמ"ש להכריע הדין על פי עדות יחידה, שומא עליו לשקול עדות זו ב"שבע עיניים" הרבה מעבר לזהירות הרגילה לה נדרש ביהמ"ש בדרך כלל.

לאחר שעשיתי כן, לאחר ששקלתי עדות עד התביעה "בשבע עיניים", ונוכח כל האמור לעיל אני קובעת כי אדניה של עדות זו מוצקים דיים להוות בסיס איתן להרשעה.

אשר על כן, אני קובעת כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו ומרשיעה אותו בהתאם.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

טיעונים לעונש ישמעו ביום 5.5.16 בשעה 12:00.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ו, 03 מאי 2016, בהעדר הצדדים.

[NGCS1]